

[Poul Møller.]

at der sker fra omkring 1990 eller endda lidt før, i slutningen af 1980'erne, en fuldstændig ændring i relationerne imellem de gamle og de producerende årgange. Indtil tidspunktet i slutningen af 1980'erne må man regne med, at forholdet imellem gamle og producerende årgange ændres, således at der bliver flere og flere forholdsvis gamle. Men dette svinger fra 1987, 1988, 1990 frem til den modsatte relation, at de gamles antal forholdsvis stiger mindre, og det er det, der er taget hensyn til ved vore beregninger, og derfor giver bidragene på dette tidspunkt betydelig mere i forhold til den tilvækst, der finder sted af gamle mennesker, der skal have beløbene.

Ja, så skal jeg til sidst sige, at socialministeren gjorde nogle bemærkninger om, at vi ikke havde taget hensyn til finansieringen af den forbedrede enkepension og invalidepension, som vi også ønsker, (*Socialministeren* [Bundvad]: Jeg sagde ikke invalidepension!). Jo men vi ønsker altså også en forbedring af invalidepensionen, så er det i hvert fald sagt. Vi havde da ikke tænkt os andet, end at det skal finansieres som en hvilken som helst anden social udgift her i landet, og det går jeg ud fra også gælder f. eks. socialministerens tilsagn til de nuværende folkepensionister om, at de også skal have nogle forbedringer i de kommende år. De skal vel også finansieres, og det er vel ikke med i den beregning over finansieringen, som socialministeren stiller op med sine 7½ pct. — nej, det kommer også til. (*Afbrydelse af socialministeren* [Bundvad]). Ja men ikke folkepensionisterne, og det er dog et betydeligt beløb; de forhold kender socialministeren jo fuldt ud.

Se, derfor synes jeg faktisk heller ikke, at socialministeren havde ret i at sige, at vi ville indføre specielt lønmodtagerbidrag, for det vil vi ikke. Vi vil have et folkepensionsbidrag, der opkræves efter indtægt med en procentsats, som er ens for alle, således at der ydes efter evne, men alle får det samme, når de bliver gamle. Det er det princip, som vi har haft vores folkepensionslovgivning på, og det er det princip, som man vedtog her i folketinget i 1964. Man kan måske godt stikke os i skoene, at det ud fra mange konservative borgeres interesse havde været bedre, at de fik noget mere, fordi de har haft noget

mere i indtægt, men sådan ser vi altså ikke på denne socialpolitiske opgave. Vi betragter det som rigtigt, at vi får en ensartet folkepension for alle, at vi får den forbedret, at vi får den stillet i forhold til den gennemsnitlige velstand i samfundet, og at procenten arbejdes op til 60, inden vi slutter perioden og opbygningen, og at det går så hurtigt, at vi er færdig inden udgangen af 1970'erne og ikke skal vente til år 2000 med at få udbygget dette system, og vi tillægger det også betydning, at det bliver enklere at administrere, end når man skal finde frem til de 15 bedste år.

Morten Lange: Jeg kan godt forstå, at hr. Peter Larsen kommer til mærkelige resultater, når han lægger den slags, skal vi sige almindelige sætninger til grund, som han har gjort i dag. Det startede med, at han mente, at det at give sin so flæsk var en parallel til et balanceret system. Som landmand burde han vide, at hvis man opfodrer flæsk og forsøger at få nye søer ud af det, giver det et ganske betydeligt nettotab, og det er jo en helt anden sag. Men værre endnu er det — og det er jo i virkeligheden åbenbart noget af det, der slår igennem i venstres betragtninger over dette her — når han siger, at penge kun kan bruges én gang. Det lyder vældig forståeligt. En tændstik kan som bekendt kun bruges én gang, i hvert fald kun til at tænde, men derimod er penge jo netop karakteristiske ved, at de er et bestandigt middel i omsætningen. Den udmærkede tikrone, hr. Peter Larsen formodentlig fra tid til anden bruger, bliver brugt af en anden senere og senere igen af endnu én. Det, man gør, er jo netop — det er så vigtigt for forståelsen af hele spørgsmålet om fondsdannelse — at man sørger for et sådant grundlag, at det ikke er nødvendigt, som hr. Peter Larsen sagde, at tage forskud på en velstandsstigning, vi ikke kender, men derimod garanterer igennem en fondsdannelse og de dertil hørende investeringer, at denne velstandsstigning kommer til at finde sted.

Hvis man har primitive økonomiske opfattelser som den Peter Larsenske, kan jeg godt forstå, man heller ikke rigtig er tilhænger af fondsdannelser o. lign. og tror, at det her med velstandsstigning er noget, der kommer ovenned som andre